

DE HEKSENKRING

“Ik heb er een gevonden!” riep Teun. “Kijk!” En hij hield een insectenbakje in de lucht. De rest van zijn groepje kwam naar hem toegerend.

“Is het een boktor?” vroeg Aïsha.

“Ik denk het wel,” zei Teun.

Aïsha haalde het boekje uit haar jaszak en bladerde naar de bladzijde waar de kevers op stonden afgebeeld.

“Laat mij eens kijken?” vroeg Duncan. Maar voordat Teun kon reageren griste Duncan het bakje uit Teuns handen en schudde het hard op en neer.

“Doe normaal!” schreeuwde Teun. Hij wilde het bakje terugpakken maar Duncan stak zijn arm naar achteren zodat Teun er niet bij kon.

“Dat is zielig!” riep Fleur, “Hou op!”

Duncan moest hard lachen en bleef maar schudden terwijl je het diertje tegen de randen van het bakje hoorde tikken. Aïsha, die achter hem stond, pakte het bakje snel van hem af.

“Duncan, wat ben je ook een sukkel!” riep ze.

Teun nam het bakje van haar over en keek snel of de tor nog leefde. Het diertje lag stil op de bodem.

“Kijk nou wat je hebt gedaan!” riep Teun. Hij haalde het dekseltje met de loep eraf en raakte voorzichtig een van de voelsprietten aan met het topje van zijn wijsvinger. De voelspriet bewoog en de boktor liep naar de zijkant van het bakje waar het probeerde omhoog te kruipen. Het beestje zette zijn pootjes tegen de plastic rand,

maar kreeg geen grip op het materiaal en gleeed weer naar beneden. Teun hield het bakje bij een boomstronk en kantelde deze zodat de tor op de boomstronk kon krui-
pen, waar het vervolgens achter een stukje schors ver-
dween.

“Waarom doe je toch altijd zo stom?” vroeg Fleur aan Duncan.

“Ach joh, maak je niet druk, het is maar een kever,” antwoordde Duncan.

“Het is een tor,” zei Teun, “geen kever.”

“Het zal wel,” en Duncan haalde z’n schouders op.

“Het mag allebei,” zei Aïsha. “Had ‘ie een langwerpige
lichaam en van die lange voelsprietten?” Ze wees naar het
plaatje van de boktor die in het boekje stond afgebeeld.

“Ja, zo zag ‘ie eruit,” zei Teun.

Aïsha zette met haar potlood een kruisje bij het plaatje.

“Hoeveel hebben we er nu?” vroeg Fleur.

“Even kijken,” zei Aïsha en ze begon te tellen. “Eén,
twee... Vijf!”

Teun zette z’n bril recht en keek om zich heen. “La-
ten we daar anders eens kijken,” zei hij en hij wees naar
een omgevallen boom waarvan de wortels boven de bos-
grond uitstaken.

Het groepje van vier liep richting de boom toen ze op-
eens een bel hoorden luiden.

“Eindelijk, ik begon al trek te krijgen,” zei Duncan.
“Tot zo, nerds!” en hij rende terug naar de verzamel-
plaats.

“Duncan, wacht! We moeten bij elkaar blijven!” riep
Aïsha hem nog achterna.

“Wat een kneus,” zuchtte Teun. “Waarom moet hij nu

weer bij ons in het groepje?”

“We hebben gewoon pech,” zei Fleur.

“Mag ik het insectenbakje?” vroeg Aïsha terwijl ze het boekje en de potlood in haar regenjas stopte.

“Hier is het,” zei Teun en hij gaf het bakje aan Aïsha.

“Dankjewel, dan heb ik alles weer compleet,” en ze keek voor de zekerheid om zich heen.

De bel luidde nog een keer.

“Laten we ook maar teruggaan dan,” zei Fleur. En met z'n drieën liepen ze in de richting van waar het geluid vandaan kwam.

Toen ze bij de open plek aankwamen was juf Anne al broodjes en pakjes drinken aan het uitdelen. Duncan stond een stukje verderop met een ander klasgenootje en probeerde zijn bolletje kaas te ruilen tegen een bolletje hagelslag.

“Ik kan het toch niet helpen dat jij je bolletje met hagelslag op de grond hebt laten vallen,” zei Lodi.

Duncan probeerde het bolletje van hem af te pakken, maar Lodi rende snel naar de juf.

“Duncan, ophouden!” riep juf Anne. “Iedereen krijgt één bolletje met kaas en één bolletje met hagelslag.”

“Maar die met hagelslag is op de grond gevallen,” zei Duncan beteuterd en hij wees naar een bolletje dat een paar meter verderop op de grond lag. De juf zuchtte.

“Raap maar even netjes op Duncan en geef maar hier, dan krijg je mijn broodje.”

Duncan deed wat er van hem gevraagd werd en ruilde het bolletje dat op de grond had gelegen met die van juf Anne.

“Aïsha, Teun, Fleur, hier zijn jullie broodjes. Ging het goed?” vroeg de juf terwijl ze hen de broodjes aanreikte.

Fleur knikte en vertelde: “We hebben vijf verschillende insecten gevonden en we zagen zelfs een eekhoorn die eikels aan het verzamelen was.”

“Heel goed,” zei juf Anne. Ze haalde een blaadje uit Fleurs haren en telde vervolgens alle kinderen om te kijken of iedereen aanwezig was. “Eenendertig stuks,” zei ze zachtjes. De klas was compleet.

Het was vandaag de eerste dag van de herfst en Juf Anne had haar groep 6 meegenomen naar het bos om dit te vieren.

De herfst was verreweg haar lievelingsseizoen met de mooie gekleurde bladeren aan de bomen, de kastanjes en de eikels die op de bosgrond verspreid lagen en natuurlijk ook de paddestoelen niet te vergeten. De hoge temperaturen van de zomer lagen nu definitief achter hen en de avonden werden alsmaar langer en langer. En binnenkort was het weer tijd voor warme chocolademelk met slagroom.

Ze hadden vanochtend al een wandeling door het bos gemaakt waarbij juf Anne vertelde over de bomen die ze tegen kwamen en ook hadden ze eikels en kastanjes geraapt om daar later die week figuurtjes mee te maken en de klas mee te versieren. De rest van de dag stond in het teken van het vinden van insecten. Maar nu was het lunchtijd en hadden ze zich verzameld bij de grote open plek in het bos.

“Juf, gaat u nu vertellen over de heksenkring?” vroeg een meisje.

“Ja, dat had u beloofd!” riep Teun. “Alstublieft...”

Juf Anne kneep haar ogen samen, keek de groep rond en kantelde haar hoofd. “Wanneer heb ik dat beloofd?” vroeg ze glimlachend aan de kinderen. Vervolgens deed ze haar armen over elkaar en leunde achterover.

“Vanochtend!” riep Aïsha. “U zei dat wanneer de ochtend goed zou verlopen en we netjes zouden luisteren dat u ons dan het verhaal van de heksenkring zou vertellen.”

Juf Anne moest even lachen en boog zich nu voorover starend naar de bosrand een stukje verderop.

“Vooruit,” zei ze.

De kinderen van groep 6 begonnen te juichen en juf Anne gebarde ze tot stilte.

“Het verhaal gaat als volgt,” begon ze en de kinderen gingen er goed voor zitten. “Er was eens een meisje met de naam Moira. Ze woonde in een dorpje in de buurt van dit bos.”

“Woonde ze in ons dorp?” vroeg Duncan.

“Sst, stil nou,” fluisterde Aïsha.

“Nee,” antwoordde juf Anne, “maar wel in een dorp zoals de onze. Moira woonde thuis met haar moeder en haar oma.”

“Waar waren haar vader en haar opa?” vroeg een van de leerlingen. De juf zuchtte.

“Nou, haar opa was al overleden voordat Moira geboren werd en haar vader stierf toen ze nog maar heel jong was. Dus beide heeft ze nooit gekend.”

“Wat zielig,” zei Teun. Juf Anne knikte en vervolgde haar verhaal.

“Op een dag liep Moira door het dorp en kwam daar een zwarte kat tegen. Nu moeten jullie weten, dit verhaal speelt zich heel lang geleden af, in de Middeleeuwen, in

een tijd dat de mensen nog erg bijgelovig waren. En in die tijd geloofden de meeste mensen dat zwarte katten ongeluk brachten.

Maar Moira was niet zoals de meeste mensen. Voor haar was een zwarte kat gewoon een kat zoals elke andere kat. En deze kat zag er erg vermagerd uit. Ze ging op haar hurken zitten en het beestje kwam naar haar toegelopen.

Moira aaide het dier over zijn rug en meteen gaf de kat haar kopjes tegen haar knie. De kat was zo dun dat ze de botten onder zijn vacht kon voelen.

‘Je zult wel honger hebben,’ zei ze en de kat begon te miauwen. Ze besloot het dier mee naar huis te nemen. Ze tilde hem op en wilde richting huis lopen toen er plotse-ling een man naar haar toe kwam gerend.

‘Zet dat beest neer!’ schreeuwde hij. De kat begon te blazen.

Moira herkende de stem. Het was de stem van haar nieuwe buurman. Moira keek de man verbaasd aan en drukte de kat stevig tegen zich aan.

‘Dat beest brengt ongeluk! Je moet dat dier het dorp uit jagen, niet in je armen sluiten!’ viel hij tegen haar uit en hij maakte wegwerpgebaren met zijn handen. De kat begon weer te blazen, liet zijn tanden zien en drukte zijn oren plat naar achteren tegen zijn kop.

‘Het is maar een kat,’ zei Moira. ‘En een hongerige kat wat dat betreft. Ik neem ‘m mee naar huis en geef ‘m wat te eten zodat ‘ie kan aansterken.’

De buurman spuugde op de grond. ‘Hier komt niets dan slechts van, Moira!’ riep hij haar met geheven vinger na terwijl Moira zich omdraaide en naar huis toeliep.

‘Stil maar, lieverd,’ fluisterde ze tegen het diertje.

‘Je hoeft niet bang te zijn voor die nare man.’ En ze gaf de kat een aai over zijn kop.

De volgende ochtend kwam Moira de keuken binnen gelopen waar haar moeder al voor het ontbijt aan het zorgen was. De oma van Moira zat aan de eettafel met de zwarte kat op haar schoot.

‘Het is een lief ding,’ zei haar oma met een hese stem.

‘Dat vind ik ook,’ zei Moira en ze gaf haar oma een kus op haar wang en kriebelde de kat achter zijn oor. De kat begon te spinnen.

‘Een heel mooi beestje,’ zei haar moeder terwijl Moira het vers gebakken brood van haar overnam en op tafel zette.

‘Ik heb ‘m gevonden. Op straat. Hij was zo mager dat ik het niet kon laten hem mee naar huis te nemen. Mag ik?’ vroeg ze aan haar moeder terwijl ze naar de melkkan wees. Haar moeder knikte en Moira zette een schoteltje melk voor de kat neer. De kat sprong van oma’s schoot, liep naar het schoteltje en begon gulzig te drinken.

‘Ik heb hem gisteravond al een vissenkop gegeven die nog bij het afval lag. Hij wist niet hoe snel ie ‘m naar binnen moest krijgen. Hij heeft echt trek en hij is zó mager.’ Moira keek wat bedroefd.

‘Heel lief dat jij hem onder je hoedde hebt genomen,’ zei haar moeder. ‘En nu ga je zelf even wat eten. Ik ben niet voor niets deze ochtend naar de markt geweest.’ En ze wees naar de gedekte tafel met daarop het brood, boter, verschillende soorten fruit en noten.

Moira wilde net gaan zitten toen ze buiten opeens iemand hoorde schreeuwen. Het was hun buurman.

‘Dat beest is hier binnen!’ riep hij.

Moira liep naar het raam, deed het gordijntje wat opzij en zag een groepje mensen voor hun huis staan.

‘Het beest van de hel! Zo zwart als de nacht en zo gevaarlijk als de pest verspreidt het zijn ongeluk al even snel!’

‘Wat is dit?’ vroeg Moira. Ze keek haar moeder aan en draaide zich weer naar het raam waarna haar moeder bij haar kwam staan.

Hun buurman had een groep mensen uit het dorp verzameld en ze stonden nu allemaal voor hun huis te protesteren.

‘Het beest van de hel?!’ Moira draaide zich nu om naar de kat die net de melk tot op de laatste druppel van het schoteltje had gelikt en inmiddels weer in de warme schoot van oma lag te spinnen.

‘Ik heb gisteren m’n teen gestoten!’ riep de buurman. ‘En dat is de schuld van dat duivelsgebroed!’

‘Mijn raam is kapot gegaan!’ riep een vrouw.

‘Ik kon gisteren niet in slaap komen!’ riep weer een ander en zo ging het maar door. Een kopje dat kapot was gevallen, een koe die minder melk gaf, een appel die was gaan rotten, ze gaven allemaal de zwarte kat de schuld.

Bij Moira sprongen de tranen in haar ogen.

‘Daar kan die arme kat toch helemaal niets aan doen?!’ riep ze vanchter het raam richting de menigte. Maar niemand luisterde naar haar.

‘Duivel! Duivel! Duivel!’ begonnen ze te roepen.

Moira’s moeder schoof het gordijntje weer voor het raam en gebaarde Moira aan tafel te gaan zitten.

‘Het zijn onwetende bijgelovige mensen, Moira.’

schudde ze met haar hoofd. ‘Ze worden vanzelf moe, schat.’

Moira ging aan tafel zitten en keek haar moeder moedeloos en in stilte aan. Daarna keek ze naar de kat die nog altijd voldaan op haar oma’s schoot lag te slapen.

‘Ik denk dat we vandaag maar beter binnen kunnen blijven,’ zei haar moeder met een glimlach waarop Moira hard begon te lachen.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, mam. Ik denk dat je gelijk hebt.’ Moira scheurde een stuk van het brood af en gaf het aan haar oma.”

“Was Moira niet bang?” vroeg iemand aan juf Anne.

“Moira was een dapper meisje,” antwoordde juf Anne. “Net zoals haar moeder en haar oma. En weet je wat. Moira’s moeder had gelijk. Na een tijdje werden de mensen moe en gingen ze allemaal weer hun eigen weg.”

“Saa-haai!” riep Duncan.

“Nou, Duncan, dit is nog niet het einde van het verhaal,” zei juf Anne en ze ging verder.

“Het was inmiddels laat op de avond en Moira was zich klaar aan het maken om naar bed te gaan. Ze had haar nachtpajon aangetrokken en stond in haar slaapkamer haar haren te borstelen terwijl de kat aan het voeteneinde op het bed met haar schaduw aan het spelen was.

Elke keer als ze met de borstel door haar haren streek viel haar schaduw op het bed en probeerde de kat met zijn voorpoten de schaduw te vangen. Moira legde de borstel op haar nachtkastje neer en blies de kaars die haar kamer verlichte uit. Ze kroop in bed en de kat kwam naast haar op het kussen liggen.

Toen ze wakker werd was het nog steeds donker. Naast haar stond de kat hard te miauwen. Toen hij zag dat ze

wakker was sprong hij van het bed af en liep naar de deur waar het miauwen verder ging.

‘Wil je naar buiten?’ vroeg Moira. ‘Maar het is donker.’

De kat bleef miauwen.

‘Nou, vooruit dan,’ Moira stapte uit bed en deed haar slaapkamerdeur open. Ze liep vervolgens naar de voordeur en toen ze deze opende glipte de kat snel naar buiten. Hij liep een stukje de straat op en draaide zich toen naar haar om. Zijn gif groene ogen leken licht te geven in het donker. Maar het licht kwam niet uit de ogen van de kat zelf, de ogen van de kat weerkaatsten een ander licht. De kat bleef miauwen en Moira volgde hem naar buiten.

Toen ze op straat stond zag ze welk licht ze in de ogen van de kat had gezien. Het was een licht dat uit het huis van de buurman kwam. Dezelfde buurman die vanochtend met de groep mensen voor haar huis had staan schreeuwen.

De kat liep naar het raam van haar buurmans huis en bleef daar stilstaan. Moira volde hem en keek door het raam naar binnen. Ze kon het eerst niet goed zien omdat haar ogen moesten wennen aan het licht, maar het leek erop dat de buurman vuur aan het maken was. In zijn woonkamer. Niet in een openhaard, maar letterlijk op de grond in zijn woonkamer.

Het vuur werd groter en groter en er kwam steeds meer hitte van het raam af. Het begon zelfs zo warm te worden dat Moira een stap naar achteren moest zetten, maar voordat ze er erg in had stapte ze per ongeluk op de staart van de kat. De kat krijste van de pijn. De buurman hoorde dit en draaide zijn hoofd naar het raam. Daar zag hij het verlichte gezicht van Moira hem geschrokken

aankijken.

Moira kon nog net een kreet onderdrukken. De ogen van de man waren zo zwart als kool. Moira verstijfde van angst en het duurde even voordat ze het miauwen van de kat hoorde. Ze keek de kat aan en kwam weer bij zinnen. Ze richtte haar blik weer naar binnen maar van haar buurman was geen spoor meer te bekennen.

In de woning sloeg het vuur om zich heen. Het verspreidde zich naar het plafond en voor ze het wist stond de hele woning in de fik.

‘Ons huis!’ schreeuwde ze terwijl ze de vlammen aan hun dakpannen zag likken. ‘Mama, oma, wakker worden! Iedereen! Er is brand! Brand! Help! Brand!’

Ze rende naar binnen en niet veel later kwam ze met haar moeder en oma het inmiddels brandende huis uitstropelen. Meerdere mensen hadden haar schreeuw om hulp gehoord en waren hun huizen uitgerend waar ze nu op straat stonden te kijken hoe het vuur zich van huis naar huis verspreidde. Niet veel later stond het halve dorp in vuur en vlam.

Iedereen was druk in de weer emmers met water aan te dragen die vanuit de waterput op het marktplein naar boven werden gehezen en zo snel mogelijk werden doorgegeven om de brand te blussen. Pas in de loop van de ochtend leek de brand onder controle. Het was een groot drama en het was een geluk bij een ongeluk dat er niemand gewond was geraakt of zelfs maar door de brand was omgekomen. Maar het duurde niet lang of mensen begonnen vragen te stellen over hoe de brand was ontstaan.

Het begon onrustig te worden en iemand riep: ‘Het is

de schuld van die heksen en hun duivelse beest!

Moira schrok. Die heksen? Hadden ze het nu over haar, haar moeder en haar oma?

‘Pak die heksen! Ze hebben met hun demoon dit dorp vervloekt! Deze brand is hun schuld!’ riep een ander.

‘Nee, wacht!’ riep Moira. ‘Dat is niet waar! We zijn geen heksen!’

‘Dat is precies wat een heks zou zeggen,’ riep een van de dorpsbewoners. Hij pakte haar stevig vast en kreeg een touw aangereikt waarmee hij haar armen achter haar rug vastbond. Ook Moira’s moeder en oma werden vastgegrepen en vastgebonden.’

‘Waar is dat hellebeest?’ riep een vrouw. Maar de zwarte kat was nergens te bekennen.

Diezelfde ochtend nog werden ze berecht. Midden op het dorpsplein, het hele dorp had zich verzameld te midden van de nog smeulende as van de afgebrande gebouwen. Het was een woedende, luidruchtige en haatdragende meute die de drie vrouwen uitjoelde en met aardappels bekogelde. Het proces was oneerlijk en snel.

Ze werden verdacht van hekserij en meteen schuldig bevonden en als straf zouden ze op de brandstapel worden geplaatst. De straf zou per direct worden uitgevoerd zodra de brandstapels zouden zijn opgezet.

Normaal zou de uitvoering op het plein plaatsvinden maar vanwege de brand van afgelopen nacht zat de schrik er bij de dorpsbewoners nog goed in. Er werd besloten om de brandstapels op te bouwen op de open plek in het bos dat naast het dorp lag.

Een groep mannen en vrouwen gingen meteen aan de slag en een paar uur later werden de drie vrouwen naar

de open plek gebracht. Iedereen wilde de vrouwen zien branden en met een lange stoet mensen liepen ze het bos in. De beul die de straf zou uitvoeren liep voorop met een fakkel in zijn hand en daarachter liepen Moira, haar moeder en haar oma.

Moira kon niet geloven wat er allemaal gebeurde en wat er gebeurde gebeurde allemaal zo snel, ze was in shock en kon geen woord meer uitbrengen. Ze staarde naar de grond en tranen liepen over haar wangen.

Toen ze op de brandstapel werd gehezen voelde het alsof niet zij het was die dit overkwam maar een ander meisje, uit een ander dorp, met een ander leven. Het leek alsof ze het niet zelf beleefde maar alsof ze het hele gebeuren kon aanschouwen, als een buitenstaander die stiekem vanachter de menigte meekeek.

Inmiddels stonden nu alle drie de vrouwen bovenop de brandstapels, met hun lichaam vastgebonden aan dikke palen die de boel overeind hielden. Toen de beul de fakkel in het droge hout stak sprong de vlam meteen over en de toeschouwers begonnen te juichen en te applaudiseren. Zo ging hij de stapels af en binnen een mum van tijd stond het vuur de drie vrouwen aan de schenen.

Maar de vrouwen schreeuwden niet, ze krijsten niet, ze maakten geen enkel geluid. Zelfs niet toen het vuur om hun lichamen heen sloeg. En wie dat moment in de ogen van de vrouwen keek zag een leegte. Het was alsof ze niet meer in hun lichamen aanwezig waren en de pijn en het lijden niet hoefden mee te maken.

Het verhaal gaat dat de zielen van de vrouwen door het bos zijn opgenomen. Dat het bos Moira, haar moeder en haar oma heeft omarmd en hun geest heeft meegenomen

om hun dit ondraaglijk lijden te besparen. En in ruil beschermen de drie vrouwen tot op de dag van vandaag dit bos en eenieder die het kwaad wil doen.”

Juf Anne keek de groep rond en zag de kinderen haar met open mond aanstaren.

“En zien jullie deze kring met paddenstoelen?” vervolgde ze. Ze wees naar een aantal paddenstoelen die in een cirkel voor hun stonden. De kinderen knikten.

“Dat is een teken dat de drie vrouwen de herfst hebben ingeluid in het bos. In de nacht voordat de eerste herfstdag begint dansen ze hier in een kring, samen met andere geesten die het bos beschermen. Ze dansen hier op deze open plek om de herfst te verwelkomen en als geschenk verschijnt er de volgende ochtend deze kring met paddenstoelen, ook wel de heksenkring genaamd.”

“Wauw,” fluisterde Fleur en ze keek langzaam om zich heen naar alle bomen en planten.

“Dus onthoud dat jullie goed moeten zijn voor het bos en dat we het met respect moeten behandelen.”

De kinderen knikten haar zwijgend toe en juf Anne zag dat ze even de tijd nodig hadden om het tot hen door te laten dringen. Behalve Duncan. Die zat met een stok de pissebedden uit een boomstronk te slaan.

“Duncan, heb je genoeg gegeten?” vroeg juf Anne. Duncan liet de stok vallen en keek op.

“Ja, hoor,” antwoordde hij.

“Wil jij dan al het afval verzamelen van iedereen en het in deze zak doen?” juf Anne hield een zwarte afvalzak omhoog.

“Moet dat?” zuchtte Duncan.

“Ik zou je heel dankbaar zijn.”

Duncan stond op en deed wat er van hem gevraagd werd, maar niet zonder af en toe een tik uit te delen aan een van zijn klasgenoten.

“Ik heb weer wat gevonden!” riep Teun. Aïsha en Fleur kwamen naar hem toegesnel.

“We moeten straks wel een keertje terug,” zei Fleur. “We zijn behoorlijk ver het bos ingelopen en ik wil niet verdwalen.”

“Dat is wel een goed idee, ja,” zei Aïsha en Teun knikte.

“Duncan, kom je kijken?” riep Teun achterom.

Maar Duncan was met hele andere dingen bezig en stond een stukje verderop een klein dennenboompje kapot te trappen.

“Dat moet je niet doen, Duncan,” riep Aïsha. “Heb je niet gehoord wat juffrouw zei? We moeten respect hebben voor het bos.”

“Ja, en anders komen die heksen zeker om me bang te maken,” lachte Duncan.

“Het waren helemaal geen heksen,” zei Fleur. “En ik vond het maar zielig.”

“En ik vond het eng,” zei Teun en hij schudde met zijn hoofd.

“Doe nou niet!” riep Aïsha weer naar Duncan.

“Moet ik toch lekker zelf weten!” schreeuwde Duncan nu en hij begon op een stukje mos te springen waar niet veel later allemaal insectjes uit probeerden weg te vluchten. Toen Duncan dat zag probeerde hij ze te pletten onder zijn schoen totdat zijn oog viel op een spinnetje dat onder een blaadje probeerde weg te kruipen. Hij pakte het beestje snel op en hield het voor zijn ogen. Lang-

zaam begon hij de pootjes van diertje eruit te trekken.

“Je bent een rotjong!” riep Aïsha.

“Je bent een zielepoot!” riep Fleur.

“Oja, kom maar hier! Dan doe ik hetzelfde met jullie!” riep Duncan terug.

Fleur zuchtte: “Negeer ’m maar gewoon,” en ze richtte zich weer tot Teun. “Wat heb je gevonden?”

“Ja, nu ben ik ’m weer kwijt,” jammerde Teun. “Ik werd afgeleid door Duncan.”

Fleur schrok op en Teun en Aïsha keken haar met vragende blik aan.

“Zagen jullie dat?” vroeg ze. Ze wees een stukje verderop het bos in.

“Wat bedoel je?” vroeg Aïsha, maar Fleur bleef even stil en staarde naar de plek waar ze dacht iets te hebben zien bewegen.

“Vanuit m’n ooghoek leek het wel alsof die blaadjes en takjes daar aan het zweven waren. Maar toen ik keek leek en ze naar beneden te zijn gevallen.”

“Fleur, niet doen. Dat is flauw,” zei Teun. “Daar kan ik niet tegen,” en hij duwde zijn bril met zijn wijsvinger omhoog.

“Nee, ik probeer je niet bang te maken,” zei ze. “Ik dacht echt dat ik wat zag.”

“Hoor je dat?” vroeg Aïsha en Teun schudde met zijn hoofd. Het was ijszig stil in het bos. De vogels waren opgehouden met fluiten.

“Ik voel me hier niet zo prettig bij,” zei Teun. “Misschien moesten we maar terug naar Juf Anne. Hij keek omhoog en zag donkere wolken boven hen samenpakken.

“Ik denk dat het gaat regenen, zullen we nu teruggaan?” vroeg Teun.

Aïsha en Fleur keken omhoog en knikten langzaam met hun hoofden. Maar voordat ze een stap konden zetten schoten plotseling uit het niets alle bladeren en takjes die op de grond lagen omhoog en zweefden om hen heen.

“Hé, wat gebeurt er?!” hoorden ze Duncan een stukje verderop roepen. Duncan hing in de lucht en zwaaide wild met zijn armen en benen.

“Haal me naar beneden!” riep hij.

Fleur sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze zag hoe de rechter arm van Duncan omknakte en hoorde Duncan het uitschreeuwen van de pijn. Vervolgens zag ze met zijn linkerbeen hetzelfde gebeuren. Ze kneep haar ogen dicht en drukte haar handen nu tegen haar oren. Een paar tellen later voelde ze dat ze werd weggetrokken en toen ze haar ogen opendeed zag ze de hand van Aïsha die haar bovenarm had vastgegrepen en haar meesleurde.

“We moeten weg hier!” riep ze naar Fleur.

Fleur, Teun en Aïsha renden door het bos, terug naar de open plek. Ze hoorden een donder en het begon opeens keihard te regenen. Ze sprongen over boomstronken heen, ontweken takken en toen ze eindelijk bij de open plek aankwamen hadden de andere groepjes zich samen met juf Anne al verzameld aan de rand van de open plek onder een paar dikke eiken.

“Waar is Duncan?” vroeg juf Anne.

“Duncan is, Duncan is...” Fleur beefde nog na van de schrik en kwam niet uit haar woorden.

“De heksen hebben hem!” riep Teun. “Hij zweefde en

toen brak zijn arm, en zijn been, en...”

“We moeten hier weg!” riep Aïsha en Fleur begon te huilen.

Juf Anne liep in de richting van waar het drietal vandaan was komen rennen maar na een paar stappen te hebben gezet bleef ze plotseling stilstaan. Ook hier kwamen de bladeren en de takken van de grond en langzaam zweefden ze om juf Anne heen. Ze kon maar moeilijk geloven wat er gebeurde. Ook bleven de druppels kort stilhangen in de lucht maar na een paar tellen kwamen ze weer net zo hard naar beneden vallen. Achter haar slaakte Fleur een gil. Juf Anne draaide zich om en zag het meisje naar iets wijzen.

“Juffrouw, pas op!” riep Aïsha.

Juf Anne volgde de vinger van Fleur en zag vanuit het midden van de open plek, waar de heksenkring stond, twee gedaantes op haar af komen lopen. Althans, daar leek het op. Ze kon niet echt iemand zien maar de regendruppels plensden op twee onzichtbare lichamen en dropen naar beneden.

Juf Anne wreef de regendruppels uit haar ogen en haar lange natte haren uit haar gezicht. Ze zag de onzichtbare gestalten op haar af komen en opeens hoorde ze naast haar een meisjesstem in haar oor fluisteren: “Ren.”

En daaropvolgend klonk een luidde hese schreeuw die door het bos echode en zei: “Nu!”

De kinderen achter haar gilden het uit en juf Anne bedacht zich geen moment. Ze rende terug naar de kinderen en riep: “Gaan, nu! Rennen, allemaal!”

Ze spreidde haar armen en gebaarde de kinderen richting de uitgang van het bos.

“Die kant op! Nu!” riep ze met angst in haar stem. Juf Anne draaide zich al rennend nog een keer om en zag tussen de druppels door drie onzichtbare gedaantes aan de bosrand staan. En de kleinste van de drie leek stilletjes naar haar te zwaaien.